

עפ"ת 31271/03/13 - רם דורון נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד

עפ"ת 31271-03-13 דורון נ' מדינת ישראל

בפני כב' השופטת הבכירה, נגה אהד

מערער	רם דורון
נגד	
משיבה	מדינת ישראל

פסק דין

בפניי ערעור על פסק דין בית משפט תעבורה מחוז מרכז (כב' השופטת שלזינגר) בתת"ע 2543-07-09, אשר ניתן ביום 3.2.13, במסגרתו הורשע המערער בכך שלא עצר את רכבו לפני קו עצירה, עבירה לפי תקנות 22(א) ו-64(ד) לתקנות התעבורה תשכ"א - 1961 וגזר עליו קנס בסך 600 ₪.

על פי עובדות כתב האישום, ביום א' בשבוע, 24.2.08, בשעה 12:30 בצהרי יום, בצומת רחובות יהלום עם רזיאל בנתניה, לא ציית המערער לתמרור "עצור" עבירה מסוג ברירת קנס.

מדובר בצומת טי עם שני מעברי חצייה צמוד לשוק נתניה, מול קופת חולים כללית, בסמוך לבית משפט שלום נתניה.

המערער כפר מיד כשנעצר על ידי המשטרה.

העובדות העולות מהתיק הינן כי ביום 14.12.10 המערער הורשע לאחר ניהול הוכחות על ידי בית משפט תעבורה נתניה (כב' השופטת רז) ובהכרעת דין.

יש לציין כי כב' השופטת רז ביקרה בזירת מתן הדו"ח בליווי השוטר שנתן את הדו"ח והמערער והתרשם בית משפט כי ניתן לראות את קו העצירה ממקום עמידת השוטר.

בית משפט קמא קבע בהכרעת דינו כי נתן אמון לגרסת השוטר, כי ממקום תצפיתו הבחין ברכב המערער שלא נעצר לפני קו העצירה והוסיף וציין בית משפט קמא (השופטת רז) כי ביקור שנערך במקום על מנת לבחון שדה ראייה הקיים ממקום עצירתו של השוטר, האיר את גרסת השוטר וחיזק אותה.

באותה הכרעת דין ציין בית משפט ביחס לעדות המערער, כי "אינו יכול למסור עדות מהימנה לגבי מקום עמידתו של השוטר בעת שהשוטר הבחין בביצוע העבירה, שכן הנאשם הבחין בשוטר רק בשלב מאוחר יותר בו סימן לו השוטר לעצור.

יתר על כן, הנאשם כלל לא יצא מרכבו כאשר נעצר על ידי השוטר ולא מדד באותו מועד, בזמן אמת, את המרחק בו עמד השוטר מן הצומת. לטענתו זו של הנאשם, אין על מה לסמוך".

ובסיכום, כאמור הרשיע בית המשפט את המערער.

על הכרעת דין זו הוגש ערעור לבית המשפט המחוזי בנימוק כי בית משפט קמא לא נעתר לבקשת המערער להגיש חוות דעת מומחה מטעמו, וסבר כי די בביקור בית המשפט באתר אין צורך בחוות דעת מומחה.

הערעור התקבל והתיק הוחזר לבית משפט קמא ונכתב על ידי סג"נ כב' השופטת שלזינגר - שמאי.

התיק נשמע בפני כב' השופטת שלזינגר - שמאי מתחילתו רס"ר אבי ברנס עורך הדו"ח כתב האישום העיד בפני בית המשפט, הדו"ח הוגש, העיד המערער ויוסף דין עורך חוות דעת מטעם המערער.

הכרעת הדין ניתנה ביום 3.2.13.

בית משפט קבע כי המאשימה הוכיחה מעל לכל ספק סביר את המיוחס למערער בכתב האישום.

בית משפט קבע במסגרת הכרעת הדין כי המערער הודה בחקירתו הנגדית שלא הבחין בשוטר אלא אך לאחר שהשוטר הורה למערער לעצור, כשהשוטר הלך לקראת המערער.

בית משפט קמא נתן אמון מלא בעדות השוטר בכך שהבחין ברכב המערער שלא עצר בקו העצירה המסומן במקום.

לענין חוות הדעת שהוגשה מטעם המערער, הובא בית משפט קמא כי האופן המגמתי בו צולמו התמונות מלמד כי ניתן גם ניתן לראות היטב את קו העצירה ממקום עמידת השוטר אך המומחה בחר שלא לצלם המקום באופן המפריך גרסת המערער ולהמציא תרשימים מפורטים ומלאים כפי שמצופה ומקובל.

המומחה לא ציין מרחקים בתרשימים ומכאן שחוות דעתו לא הפריכה את עדות השוטר ברנס.

יותר מכך ציין בית משפט קמא, כי ב"כ המערער לא חקרה את השוטר ברנס ממקום עמידתו על פי התמונות שבחוות הדעת כדי להבהיר אם באמת ניתן היה ממקום עמידתו לראות את קו העצירה והימנעות מחקירה זו עשויה להצביע על חשש להפרכת גרסת ההגנה ויש בכך כדי לחזק את טענות התביעה.

בעקבות הרשעה זו, הוגש הערעור שלפניי.

אציין כי לאחר עיון בערעור יצא מותב זה לביקור במקום והתרשמתי בעת הביקור ביום 14.11.13

כי השוטר יכול היה לראות קו העצירה ואף 50 ס"מ קודם לקו העצירה.

עיינתי בסיכומי המערער שהוגשו על פי החלטת בית המשפט לאחר ביקור במקום.

עיינתי מחדש בפרוטוקול בית משפט קמא ולא מצאתי כי נפלה טעות בתביעת בית משפט קמא ויוצא אפוא, כי הן השופטת רז והן מותב זה ערכו ביקור במקום ונכחו לדעת כי ניתן היה לראות את המערער כפי שהעיד השוטר ברנס

בניגוד לעמדת המערער.

מותב נוסף כב' השופטת שלזינגר הגיע לאותה מסקנה לאחר שמיעת ראיות בתיק ובנסיבות אלה, אני מוצאת כי הכרעת הדין מבוססת, מנומקת ונכונה ואין מקום להתערב בה.

לעניין העונש, העונש סביר ולטעמי אף מקל עם המערער לאור עברו התעבורתי, 33 הרשעות, ותק נהיגה מעל שנת 69, קיומה של עבירה נוספת בעניין אי ציות לתמרור ב37, עבירה אחרת בעניין אי מתן זכות קדימה במעבר חצייה, מהירות מופרזת.

אני מורה על דחיית הערעור.

המזכירות תשלח עותק הערעור לב"כ הצדדים.

ניתן היום, י"ד אדר תשע"ד, 14 פברואר 2014, בהעדר הצדדים.